

Rorate reform

2013.12.06. 22:07 borazslo

Az adventi roráték megpróbálják az embert. A [diákjainkat](#) még inkább: kötelező szentmise hideg hajnalon egy fagyos templomban. Hol ebben az Isten? Gondoltuk, bevonjuk őket, amennyire csak lehet: felajánlási körmenet, sok-sok hívek könyörgése, csengetés, ministrálás, mindenféle. Legyenek hangos énekek, hogy felébredjenek, de olyan könnyed félék, amiket szeretnek és amibe be tudnak kapcsolódni. Legyen kiváló prédikáció, amiben a pap a mikrofonnal a diákok közé megy és valami furcsa tárgyat is előhúz a zsebéből. Meg kommentáljuk a nehezebben érthető részeit a misének. Lényeg, hogy tartsuk fenn a figyelmet minden pillanatban, hogy jelen tudjanak lenni.

Aztán rájöttünk: nem mehetünk a természet ellen. Az álmos embert nem szabad határozott kézzel felrázni. Finom érintésnek van csak helye.

Váltottunk. Lekapcsoltuk a lámpákat. Az oltárt és az ikonokat fáklyákkal világítottuk meg. Pihenhessen a szem és ámulhasson. Ministránsból is kevés volt: kevés a mozgás, kevés az elterelődés. Volt viszont füstölés, hogy a tömjén magasba szálló illatát élvezhesse az orr. A pap alig pár mondattal prédikált és vezette őket a Szent felé, hogy az értelmnek ne kelljen sok szóval megküzdnie. Egy diák kamarakórus pedig gregorián énekekkel töltötte be a templomot. Most nem baj, ha senki nem kapcsolódik bele, csak élvezze a fül a gyönyörűséget.

A roráté végére felkelt a Nap. A kivonulás után csak lassan jött meg a gyereksereg hangja. „Hű, nem tudtam elaludni egyetlen pillanatra sem.” „Én úgy megkönnyeztem.” „Na ez, milyen durva volt.”

Megtörtént hát a csoda: az ember felemelkedett és összetalálkozott az érte jövő Istennel.